

V kraji planých šípků

Žalman

1. Venku vítr pláče, za kopcem už se stmívá,
už mě to nedojímá, že mívám ze tmy strach,
meluzína kvílí, dítě jí z nůše berou,
mraky se o něj perou, až k nebi stoupá prach.

2. V kraji planých šípků dvě ženy spolu běží,
za ruce se drží, od dětství znáte je,
až na kůži nahé o poctivost se třesou,
svý jména si tak nesou Víra a Naděje.

R: Když mi bývá ouzko, nasucho když polykám,
nemám sílu jenom tak se opít,
když mi bývá ouvej oheň v krbu zabliká,
čtu si knížky, který nelze prožít.

3. U ohně se hřejou, spí na Snědený stráni,
nic nechtějí mít s námi, je pozdě na sliby,
krajem planých šípků do kolébky se vrací,
dopisy nesou zvací pastevcům z koliby.

R:

4. Možná někdy zajdou s nataženou dlaní,
a nevynesou spaní jak nesly tolikrát,
v kraji planých šípků už pokoje si nedám,
Naději s Vírou hledám a chodím pozdě spát.